RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 15.224 van 6 februari 2023
in de zaak A. 237.970/VII-41.818

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Geens
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :
de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 21 december 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 281.134 van 30 november 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 10 januari 2023 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoeksters kritiek dat de verwerende partij het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden door alsnog haar aanvraag met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) niet-ontvankelijk te verklaren,

ondanks de (overschrijding van de) wettelijk voorziene termijn van 10 werkdagen, is niet gericht tegen het bestreden arrest maar tegen de beslissing van de verwerende partij van 11 juli 2022. Verder zijn het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. Voor zover verzoekster artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de vreemdelingenwet geschonden acht met het bestreden arrest, dient te worden opgemerkt dat de beslissingstermijn van 10 werkdagen wel degelijk een termijn van orde is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve op wettige wijze besluiten dat de overschrijding van die termijn geenszins tot gevolg heeft dat de verwerende partij niet langer bevoegd zou zijn om het door verzoekster ingediende volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van de voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in het bestreden arrest aan dat volgens verzoekster de voormelde beslissingstermijn van 10 werkdagen werd overschreden, dat zodoende ook de redelijketermijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden, dat in de beslissing van de verwerende partij geen enkele reden werd gegeven voor het niet respecteren van die termijn, dat zodoende moet worden aangenomen dat er geen geldige redenen zijn voor de overschrijding van de termijn en het nemen van de beslissing en dat verzoekster de overschrijding theoretisch toelicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest dat de bedoelde beslissingstermijn van 10 werkdagen een termijn van orde is, dat de vreemdelingenwet, anders dan verzoekster lijkt te betogen, geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en dat een overschrijding ervan in de beroepsprocedure niet wordt gesanctioneerd. Net met de voormelde overwegingen geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet doch zeker aan waarom de overschrijding van de beslissingstermijn te dezen niet leidt tot een schending van de aangehaalde

beginselen. Dit vergt geen nadere motivering nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerst ook heeft vastgesteld dat verzoekster de voorgehouden overschrijding slechts “theoretisch toelicht”. Verzoekster toont derhalve geen schending aan van de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisidictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

Het enige middel is ook in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op 6 februari 2023, door:

Carlo Adams, kamervoorzitter,

bijgestaan door

Bart Tettelin, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**